

A.S. BYATT
Sahipler

Çeviri: RANA TEKCAN

♥ can
roman

A.S. BYATT
SAHİPLER

Possession, A.S. Byatt

© 1990, A.S. Byatt

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-3165-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750731655

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

A.S. BYATT

SAHIPLER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Rana Tekcan

♥can

A. S. Byatt'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bülbülün Gözündeki Cin, 2013

Matisse Öyküleri, 2014

A.S. BYATT adıyla tanınan Dame Antonia Susan Duffy, 1936'da İngiltere'de doğdu. Çeşitli ulusal ve uluslararası ödülleri olan yazar, *The Shadow of the Sun* (Güneşin Gölgesi) adlı ilk romanının ardından *Oyun* romanı ve *The Virgin in the Garden* (Bahçedeki Bakire), *Babel Tower* (Babil Kulesi), *Still Life* (Ölü Doğa) ve *A Whistling Woman*'dan (Islık Çalan Kadın) oluşan dördü yapıtıyla aile konularını işledi. Byatt'ın bunlardan başka *Bülbülün Gözündeki Cin*, *Angels & Insects* (Melekler ve Böcekler), *The Biographer's Tale* (Biyografi Yazarının Öyküsü), *Portraits in Fiction* (Kurmaca Portreler), *Ragnarök: Tanrıların Alacakaranlığı*, *Çocukların Kitabı*, *Küçük Kara Hikâyeler Kitabı*, *Sugar and Other Stories* (Şeker ve Diğer Öyküler), *Elementals: Stories of Fire and Ice* (Cinler: Ateş ve Buz Öyküleri), *Matisse Öyküleri* kitaplarının yanı sıra çeşitli inceleme, araştırma, eleştiri kitapları vardır.

RANA TEKCAN, 1966'da Ankara'da doğdu. English High School'u ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Yüksek lisansını Southern Illinois University, Carbondale İngiliz Edebiyatı Bölümü'nde, doktorasını da Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. *Gurur ve Önyargı*, *Macbeth*, *Antonius ve Kleopatra* ve *Julius Caesar*'ın editörlüğünü yapmış, Vladimir Nabokov'un *Lujin Savunması*'nı, Charles ve Mary Lamb'in *Shakespeare'den Hikâyeler*'ini ve Jane Austen'in *Juvenilia*'sını (Gençlik Eserleri) Türkçeye çevirmiştir. İstanbul Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde öğretim üyesidir.

Isobel Armstrong için...

Teşekkür

Telif eserlerden alıntı yapılmasına izin verdikleri için aşağıdakilere teşekkür ederiz: Silvia Vegetti Finzi'nin *Melusina, Mito e Leggende di Una Donna Serpente* (1986)'de yer alan "Melusina, Malia e Fobia del Femminile" başlıklı makalesinden (burada çevirisi kullanılmıştır) alıntı için The Coop UTOPIA S.R.L.'e; James Strachey tarafından çevrilmiş olan *Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*'un XXIII. cildinde yayımlanan *An Outline of Psychoanalysis*'den alıntı için Hogarth Press ve Institute of Psycho-Analysis'e; yine James Strachey tarafından çevrilmiş olan ve *Standard Edition*'in XIII. cildinde yer alan Sigmund Freud'un *Totem and Taboo*'sundan alıntı için Routledge, Chapman & Hall Ltd'e; "She Tells Her Love While Half Asleep" şiiri ve *Collected Poems 1975*'teki "Sick Love" şiirinden iki alıntı için Robert Graves'in Vasiyeti Tenfiz Yetkilileri adına A.P. Watt Ltd'e; Jacques Lacan'ın Alan Sheridan tarafından çevrilmiş *Écrits: A Selection*'ından alıntı için Tavistock Yayınları'na (1977) ve Routledge'e (1989).

Sunuş

Sahipler'i yazmak benim için bir şanstı, ilk başlarda tam tersi gibi görünse de. Kitap University College, Londra'daki on bir senelik hocalığımy bıraktıktan sonraki iki yaz boyunca yazıldı ve romanlarım içinde başka sorunlarla, projelerle, hastalıklarla ve sorumluluklarla kesintiye uğramayan tek roman oldu.

Böyle bir roman yazmak en az on beş senedir aklımdaydı ve bu süre zarfında zihnimde pek çok değişikliğe uğradı. Yazdığım diğer her şeyden farklı olarak, kitabın adıyla başladı. British Museum'daki eski yuvarlak okuma odasında oturuyor, büyük Coleridge uzmanı Kathleen Coburn'ün daire şeklindeki kart kataloğunun çevresinde dönüp duruşunu izliyordum ve birden onun tüm hayatını bu ölmüş adama adadığını fark ettim. Ve sonra, "Adam mı onun sahibi, yoksa o mu adamın?" diye düşündüm. Ve sonra yaşayanlarla ölümler arasındaki ilişkileri anlatan, "Sahipler" adında bir roman olabilir diye düşündüm. İnsana musallat olan hayaletlerle ilgili korkunç bir hikâye olabilirdi. Sonra kelimenin dümdüz bir ekonomik anlamı olduğunu fark ettim. Ölmüş yazarların elyazmalarının "sahibi" kimdir? Bunu zihnimde bir süre evirip çevirdim ve oldukça uzun bir süre sonra "sahip olmanın" cinsel ilişkiler için de kullanıldığını fark ettim. O sıralar Robert ve Elizabeth Barrett Browning'in muhteşem mektupları üstünde çalışıyordum ve aklıma biri modern diğeri de Victoria Çağı'nın ortalarından, birbirlerine kelimenin bütün bu anlamlarında sahip olan iki çift âşık fikri geldi.

Esas planım, edebiyat teorisi metinlerinden ve özel hayatta fazlasıyla giren biyografik metinlerden oluşan hayaletvari

bir palimpsestin¹ gerisinde âşıkları ve şairleri biraz olsun seçebildiğimiz, ama net olarak göremediğimiz bir tür deneysel roman yazmaktı. Her şeyi değiştiren, Umberto Eco'nun parodi şeklindeki Ortaçağ polisiyesi *Gülün Adı*'nı okumam oldu. Eşimin Londra'nın iş merkezinde çalışan arkadaşlarının hepsi kendilerini bu kitaba kaptırmışlardı ve içindeki Ortaçağ teolojisi ilgilerini çekiyordu. Gördüğüm kadarıyla işin sırrı şuydu: Sağlam bir hikâye anlattığın sürece içine başka ne istersen katabilirdin. Böylece çocukluğumda okuduklarıma benzer bir polisiye hikâye uydurmaya başladım. Polisiye hikâyelerin geriye doğru kurulması gerektiğini keşfettim – önceden planlanmış çözüme ulaşmak için bir olay örgüsü uydurmak lazımdı. Bazı şeyleri, stratejik noktalarda ortaya çıksınlar diye gizlemek gerekiyordu. Psikolojik romanlarda karakterler duyguları netleştikçe olay örgüsünü oluştururlar. Bu yeni formun zorluğu özgürleştirici oldu. Kendimi D. L. Sayers'tan ve Georgette Heyer'den bazı sahneleri parodileştirirken buldum.

Romanın “fikri” şuydu; şiirlerde, şairlerde olduğundan daha çok hayat vardır ve şiirlerle şairler edebiyat teorisyenlerinden ya da ikinci el hayatlar yaşayan biyografi yazarlarından daha hayat doludurlar. Ne zaman bir şair hakkında yazılmış şeyler okuduktan sonra şiirlerine geri dönsem şaşırıp kalıyorum. Biçimsel olarak romanımın gerçek şiirlere ihtiyacı vardı. Ben şiir yazmam. Robertson Davies opera hakkında bir roman yazmıştı ve Thomas Lovell Beddoes'un şiirlerini bir hayalî libretto olarak kullanmıştı. O sırada editörüm o çok usta (değeri bilinmemiş) şair D. J. Enright'tı. Ona Ezra Pound'un erken dönem “Victoria Çağı tarzı” şiirlerini kullanmayı düşündüğümü söyledim. “Saçmalama,” dedi Denis. “Şiirleri kendin yazacaksın.” Ben de eve gittim ve bir örümcek hakkında Victoria Çağı tarzında bir şiir yazdım. Şiirlerin aklıma kolayca geldiğini gördüm – kelimeler silsilesinin bir parçası olarak romanın biçimi gerektirdikçe yazılıyorlardı – ben romanı bir el örgüsü gibi görüyorum, uzayıp giden tek bir ipten örülen. İnsanlar bana “araştırmamı” soruyorlar, bunun bilmediğimiz bir şeyi keşfetti-

1. Eski zamanda üzerindeki yazı silinerek yeniden başka yazı yazılmış parşömen. (Ç.N.)

ğimizde duyduğumuz sevinç değil de, bir külfet olduğunu ima ediyorlar. Zaten oldum olası Tennyson'ın ve Browning'in şiirleri beni avuçlarının içine almıştır. Onları küçükken okumuştum – annem bir Browning uzmanıydı. Bu şiirlerin ritimleri kafamda şarkı söyler durur ve romanlarımda bazı pasajlarında gereksiz yere tuhaf bir şekilde ortaya çıkıverirler.

Kitap bittiğinde Atlantik'in her iki yakasındaki yayıncılar endişeli ve kararsızdı. Şiirleri çıkartmam ve Victoria Çağı tarzındaki bölümleri azaltmam için yalvardılar. Kitabı alacak cesareti gösteren tek Amerikalı yayıncı, "Merak uyandıran güzel bir hikâyeyi bu fazlalıklarla berbat etmişsin," dedi. Sabahın erken saatlerinde kalkıp ağlıyordum. Sonra roman Irish Times Aer Lingus Ödülü'nü ve Booker Ödülü'nü kazandı – ben dahil herkesi şaşırtarak bir çoksatar oldu. İnsanlar hayalî şairlerim üstüne tezler yazıyorlar. Kitap otuzdan fazla dile çevrildi. Umberto Eco'ya çok şey borçluyum.

Eserini Romans olarak adlandıran bir yazarın, hem eserin tarzına hem de malzemesine dair bir tür hoşgörü talep etmek istediğini söylemeye pek gerek yoktur; bir Roman yazdığını ilan etse aynı hoşgörüyü bekleme hakkını kendinde bulamayacaktır. Romanın, sadece mümkün olan değil, muhtemel ve sıradan olan insan tecrübesine en ince ayrıntısına kadar sadık kalmayı amaçlayan bir yazı türü olduğu varsayılır. Romansın ise – her ne kadar bir sanat eseri olarak kurallara sıkıca bağlı kalsa da, insan kalbinin gerçeğinden uzağa savrulmanın bağışlanamaz günahını işlese de – o gerçeği, büyük ölçüde, yazarın seçtiği ya da yarattığı şartlar içinde sunmaya düpedüz hakkı vardır... Bu hikâyenin Romantik olarak tarif edilmesinin ardında, mazide kalmış bir zamanla bizden uzaklara uçup gitmekte olan şu an arasında bir bağ kurma çabası yatıyor.

Nathaniel Hawthorne, *Yedi Kalkanlı Ev'e*
Önsöz

Ve eğer bazen incecik üflenen köpük,
Patlamak üzere gibi duruyorsa, – neredeyse
görüyorsan
Gerçek dünyayı sahtesinin içinden, – nedir *sahi*
gördüğün?
Eskiler de böyle mi kandırılmıştı? Kendini
Gencecik, samimi, tutkulu bir sürü insanın
arasında buluyorsun – üstelik
Deha, güzellik, mevki ve servet de var, eğer
istediğin böyle şeylerse:
Ve hepsi doğal haklarından vazgeçiyor, seni
selamlıyor
(Kendimi kastediyorum, efendim) arkadaşları
ve boyunduruk-yoldaşları olarak,
Bu Balçığa batıyorlar – hatta, benim oluyorlar,
Onların düpedüz sahibiyim –...

Ve bütün bunlar gerçek olabilirdi, olabilir ve
biraz yalanın
Yardımla olacak da: Ve Balçık yalan söyler!
Ne var bunda, en kötü ihtimalle, hiç var
olmamış Yunanların,
Hiç var olmamış Troya'da
Yaptıkları şu ya da bu imkânsız büyük işin
Türküsünü söyleyen şair olur!..

Ama neden şairlere kadar yükseltiyorum işi?
Yalın düzyazıya bak –
Sağduyu tellalları onu kullanıyorlar,
İşe yarar yalanları olmasa ne yaparlar?
Her biri kanunu ve olguyu ve esası
Nasil istiyorsa öyle anlatır, işine geleni görür,
İşine gelmeyene kördür, sadece davasını
savunanı

Kayda geçirir, boş verir gerisine.
Dünya Tarihi, Kertenkele Çağı,
İlk Kızılderililer, Anavatanda Savaş,
Jerome Napoléon, artık aklına ne gelirse.
Hepsi yazar nasıl isterse öyle. Böyle katibe
Parasını öder övgüler yağdırırsın taşlara can
verdi,
Sisi aydınlattı, geçmişini senin dünyanı yaptı diye.
Sorup durursun, "Nasıl becerdin bu labirentten
Seni çıkartan ipi elinde tutmayı?
Nasıl yoktan var ettin böyle sağlam yapıyı?
Nasıl kurdun bu kadar uyduruk temellerin
üstüne bu masalı,
Biyografi, anlatı?" ya da, başka deyişle,
"Kaç yalan gerekti yapmak için
Bize sunduğun bu heybetli gerçeği?"

Robert Browning "Bay Balçık, 'Medyum'" dan

I

Orada şunlar var. Bahçe ve ağaç
Ağacın kökünde yılan, altın meyve
Dalların gölgesinde kadın
Akan su ve çimenlik.
Oradalar ve oradaydılar. Eski dünyanın kenarında,
Hesperidlerin bahçesinde, meyve
Ölümsüz dallarda altın altın ışıdı, orada
Ejderha Ladon mücevherli alnını kırıştırdı
Altın pençeyi sürttü, gümüş dişi sivriltti
Ve uyukladı ve bekledi sonsuzluk boyunca
Ta ki hilebaz kahraman Herakles gelene kadar
Onu yerinden yurdundan etmeye ve hırsızlık yapmaya.

Randolph Henry Ash
*Proserpina'nın Bahçesi'*nden, 1861

Kitap kalın ve siyah ve tozla kaplıydı. Kapağı eğrilmişti, çatırdıyordu; zamanında epeyce eziyet çekmişti. Sırtı eksikti, daha doğrusu sayfaların arasından koca bir kitap ayracı gibi çıkıyordu. Güzelce fiyonk yapılmış kirlili beyaz bir bantla tekrar tekrar sarılmıştı. Kütüphaneci onu British Library'nin Okuma Odası'nda oturup kendisini bekleyen Roland Michell'a teslim etti. *Priapus'un Muziplikleri* ve *Yunan Usulü Aşk* arasında genellikle dur-

duğu yerden, Kilitli Kasa No 5'ten çıkarılmıştı. 1986 Eylül'ünde bir gün, saat sabahın 10.00'ydu. Roland en sevdiği küçük tek kişilik masayı seçmişti, masa kare bir sü-tunun arkasında olmasına rağmen şöminenin üstündeki saat olduğu gibi görülebiliyordu. Sağında St. James Mey-danı'nın yüksek yeşil yapraklarına bakan yüksek güneşli bir pencere vardı.

British Library Roland'ın en sevdiği yerd. Yıkık dö-küktü, ama medeniydi; tarihle dopdoluydu, ama aynı za-manda rafların durduğu yivli metal zeminde çömelirken ya da merdiven aralığında tatlı tatlı tartışırken bulabilece-ğiniz yaşayan şair ve düşünürleri de barındırıyordu. Car-lyle buraya gelmişti, George Eliot burada kitap raflarının arasında yürümüştü. Roland onun siyah ipek eteklerinin, kadife kuyruklarının Kilise Büyükleri'nin dar aralığından sürünerek geçtiğini görüyor, sağlam adımlarının Alman şairler arasındaki metal zeminde çınladığını duyuyordu. Randolph Henry Ash buraya gelmiş, esnek zihnini ve ha-fızasını rasgele ıvır zıvırla doldurmuştu; Tarih ve Topog-rafyadan, Bilim ve vesairenin mutluluk verici alfabetik bağlantılarına kadar, Bilim ve – Dans, Defin, Demonoloji, Dilsizlik, Distribütörlük, Dışçılık, Domestik İşçiler, Düş-ler. Onun zamanında, Evrim üzerine yazılanlar Âdem-Öncesi İnsan başlığı altında kataloglanıyordu. Roland, Vico'nun *Principj di Scienza Nuova*'sının Ash'e ait kopya-sının British Library'de olduğunu yeni keşfetmişti. Ash'in kitapları ne yazık ki Avrupa ve Amerika'ya dağılmıştı. En fazla sayıda kitabın toplu halde bulunduğu yer tabii ki New Mexico'daki Robert Dale Owen Üniversitesi'nin Stant Koleksiyonu'ydu. Mortimer Cropper, orada *Ran-dolph Henry Ash'in Toplu Mektupları*'nın devasa edisyonu üzerinde çalışıyordu. Bugünlerde bu hiç mesele değildi, kitaplar gökyüzünü ıfık ve ses gibi kat ediyorlardı. Ama, Ash'in kendi Vico'sunda yorulmak bilmez Cropper'ın

bile gözünden kaçmış notlar olması mümkündü. Roland, Ash'in *Proserpina'nın Bahçesi* şiirinin kaynaklarını arıyordu. Ve Ash'in okuduğu, parmaklarıyla dokunduğu, gözlelerini gezdirdiği cümleleri okumaktan alınan ayrı bir haz vardı.

Kitabın çok uzun zamandır, belki de huzurlu bir uykuya yatırıldığı andan beri, hiç rahatsız edilmediği hemen belli oluyordu. Kütüphaneci kareli bir toz bezi getirip tozu sildi; siyah, kalın, yapışkan Victoria Çağı tozu, Temiz Hava Anlaşmaları imzalanmadan önce birikmiş duman ve sis parçacıklarının oluşturduğu bir toz. Roland bantları çözdü. Kitap yayı boşalmış bir kutu gibi açılıverdi, paslı yazılarıyla, çelik redis ucunun kahverengi tırmalayışlarıyla kaplı, yaprak yaprak mavi, krem rengi, gri solmuş kâğıt kustu. Roland içinden elektrik gibi geçen bir heyecanla elyazısını tanıdı. Kitap faturalarının ve mektupların arkasına yazılmış, Vico'yla ilgili notlara benziyorlardı. Kütüphaneci daha önce hiç dokunulmamış gibi durduklarını söyledi. Dış kenarları, kitabın sayfalarından taşan yerleri, kömür karasına boyanmıştı, bu onlara matem-kartlarına benzer bir hava veriyordu. Durdukları yeri tam tamına belli ediyordu, sayfanın kenarı ve lekenin kenarı uç uca geliyordu.

Roland bu karalamaları incelemesinin bir sakıncası olup olmadığını sordu. Kimlik bilgilerini verdi; 1951 yılından beri Ash'in *Toplu Eserleri*'nin editörlüğünü yapan Profesör Blackadder'ın yarızamanlı asistanıydı. Kütüphaneci ayaklarının ucuna basa basa telefon etmeye gitti: O yokken ölü yapraklar serbest kalmanın verdiği canla hışırdayıp kıpırdamayı sürdürdüler. Onları oraya Ash koymuştu. Kütüphaneci geri geldi ve evet, dedi, hiçbir sakınca yoktu, listelenip tanımları yapılmıncaya kadar sayfa aralarına konmuş kopuk parçaların sıralarını bozmamaya çok dikkat etmesi şartıyla. Kütüphaneci, Mr. Michell'in

yapma ihtimali olan önemli keşiflerden haberdar edilirse çok mutlu olacağını söyledi.

Bütün bunlar 10:30'a kadar olup bitti. Sonraki yarım saat boyunca Roland, Vico'da bir ileri bir geri giderek, kâh Proserpina'yı arayarak kâh Ash'in notlarını okuyarak gelişigüzel çalıştı. Notları okumak kolay değildi, zira çeşitli dillerde, Ash'in neredeyse matbu harfler kadar küçük tuttuğu, şiir ya da mektuplarında kullandığı daha cömert boyuttaki elyazısıyla aynı kişiye ait olduğu ilk bakışta anlaşılmayan dipnot yazısıyla yazılmışlardı.

Saat 11:00'de Vico'da işine yarayacağını düşündüğü pasajı buldu. Vico mit ve efsanelerin şiirsel metaforlarında tarihsel gerçekliği aramıştı; "yeni bilim" dediği bu bir araya getirişti. Onun Proserpina'sı ticaret ve toplumun başlangıç noktası olan tahıldı. Randolph Henry Ash'in Proserpina'sı ise dinsel şüphenin Victoria Çağı'ndaki bir yansıması, Yeniden Diriliş mitleri üzerine bir meditasyon olarak görülmüştü. Lord Leighton, Proserpina'yı üzüntüden ne yapacağını bilemez bir halde ve sanki yüzer gibi resmetmişti, karanlık bir tünelde altından bir figür olarak. Blackadder onun, Randolph Ash gözünde, erken çağlarda henüz hâlâ mitolojiyle bir tutulan tarihin bir kişileştirilmesi olduğuna inanıyordu. (Ash biri Gibbon, biri de Muhterem Bede hakkında iki şiir yazmıştı, bunlar birbirlerinden çok farklı tarihçilerdi. Blackadder, R.H. Ash ve göreceli tarihçilik üzerine bir makale yazmıştı.)

Roland, Ash'in metniyle çeviriyi karşılaştırdı ve bazı bölümleri bir dizin kartına kopya etti. Kartlardan iki kutu dolusu vardı, domates kırmızısı ve koyu çimen yeşili renkte, yaylı plastik menteşeleri kütüphanenin sessizliğinde patlayan iki kutu.

Tahıl tanelerine altın elmalar deniyordu, bu taneler metal altının bilinmediği dünyadaki ilk altın olmalı... Yani, Hercules'in

A.S. Byatt, bu romanı yazmaya nasıl başladığını şöyle anlatıyor: "British Museum'da oturmuş, Coleridge uzmanı Kathleen Coburn'un kart kataloğunun çevresinde dönüp duruşunu izliyordum; birden onun tüm hayatını bu ölmüş adama adadığını fark ettim. 'Adam mı onun sahibi, yoksa o mu adamın?' diye düşündüm. Sonra yaşayanlarla ölümler arasındaki ilişkileri anlatan, 'Sahipler' adında bir roman olabilir diye düşündüm. Ölmüş yazarların elyazmalarının 'sahibi' kimdir, sorusunu zihnimde evirip çevirdim; sonra 'sahip olmanın' cinsel ilişkiler için de kullanıldığını fark ettim. Ve aklıma biri modern diğeri de Victoria Çağı'nın ortalarından, birbirlerine kelimenin bütün bu anlamlarında sahip olan iki çift âşık fikri geldi."

Bu noktadan hareketle yazılan *Sahipler*, aynı anda hem edebiyat dünyasında bir dedektiflik sürecini hem de beklenmedik bir aşk hikâyesini entelektüel bir zekâyla örüyor. Victoria Çağı'ndaki iki şairin yaşamlarını araştıran iki genç akademisyen, ele geçirdikleri mektupların, günlüklerin, şiirlerin izini sürerek ve zamana karşı yarışarak, müthiş bir tutku, aldatma ve trajedi ağını ortaya çıkarıyorlar.

Kapak resmi: Sir Edward Burne-Jones

can yayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3165-5

9 789750 731655